

POSTANOWIENIE

29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku W.S.1

z udziałem B.A., J.B., C.B., M.C., M.G., R.G., J.G., B.J., E.K., S.K., A.L., M.M.,
R.M., W.M., U.P., R.S., W.S.2, F.S., I.S., E.Ś., E.W.1, E.W.2, R.Ś., W.Ś., P. spółki
akcyjnej w W., Skarbu Państwa - Starosty K., Gminy S. i W.B.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej W.S.1

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 30 października 2024 r., II Ca 756/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od W.S.1 na rzecz P. spółki akcyjnej w W. kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W.S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości prowadzonej z udziałem P. S.A. w W., R.M. i innych osób.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym krótki wywód, z którego wynika, że nie zgadza się z oceną Sądu Okręgowego w przedmiocie tego, że granice posiadania spornego gruntu przez wnioskodawcę wyznaczało bliżej opisane ogrodzenie. Zdaniem skarżącego zakres jego posiadania, prowadzącego w konsekwencji do zasiedzenia, był bowiem szerszy.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniósła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku skarżącego wymaganiom tym nie odpowiada, gdyż sprowadza się do postawienia ogólnej tezy o nietrafności oceny prawnej Sądu Okręgowego w przedmiocie tego, jaki był zakres posiadania samoistnego gruntu

przez skarżącego. Przedstawiony przez wnioskodawcę wywód prezentuje własną koncepcję skarżącego co do tego, jak powinny być ocenione ustalenia faktyczne sprawy, przy czym ocena ta opiera się również częściowo na sformułowanych samodzielnie ustaleniach, mających świadczyć o podstawach kwalifikacji posiadania jako samoistnego. Wskazanie, że w stosunkach wiejskich zdarza się odgródzenie strefy gospodarczej od strefy zamieszkania przy pomocy ogrodzenia, nie dowodzi jeszcze, że tak było w omawianym przypadku, a tym bardziej: nie świadczy o oczywistej niezasadności zaskarżonego postanowienia, które powinno być zwalczone wywiedzioną w sprawie skargą kasacyjną. Przekonanie, że w sprawie zachodzi przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymagałoby wykazania w sposób niebudzący wątpliwości, a ponadto – wyłącznie na podstawie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego – że zakres posiadania samoistnego wnioskodawcy, w czasie wymaganym do stwierdzenia zasiedzenia, wykraczał poza to, co zostało ustalone w sprawie. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia za uznaniem, że skarżący sprostął temu zadaniu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach na rzecz biorącej udział w sprawie spółki orzeczono, mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Choć odpowiedź na skargę wniósł także wskazany na wstępie uczestnik, to w sprawie nie zachodziła podstawa do zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, gdyż nie zgłosił on w tym przedmiocie wniosku (art. 13 § 2 w zw. z art. 109 § 1 zd. 1 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.]